

denne Sag, og andre ærede Medlemmer, ogsaa Medlemmer af den højtærede Ministers Parti, stred tappert ved min Side for at bevæge ham til at faa denne Jernbanelov praktiseret i Henhold til dens Forudsætninger. Den højtærede Minister sagde, at nu gjorde han en Begyndelse med at opføre nogle flere Penge til den midtjydske Længdebane, og saa kom Turen saa meget hurtigere til den meget paatrængende sjællandske Midtbane. Men nu, da vi fik Statsregnskabet, som ganske vist ikke angaar indeværende Aars Forhold, men Aaret 1913—14, saa man, at den gamle Slendrian vedligeholdes, at vi bevilger Millioner og atter Millioner til Fremme af Jernbaneanlæg, men Statsbaneledelsen lader være at bruge Pengene. Jeg vil sige, at de Egne, der er interesserede i dette Forhold — det er en væsentlig Bestanddel af hele Landet, idet disse Baner omfatter overmaade store Strækninger af Landet —, er den tidligere Trafikminister, det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup), særdeles taknemmelige, fordi han ved Behandling af Lovforslaget om Statstilskud til Hjelpekasserne stærkt fremhævede det, som vist egentlig er Vanskeligheden ved dette Spørgsmaal, nemlig at Statsbaneledelsen ikke vil antage det Tilsyn, som er nødvendigt for, at Arbejdet kan blive fremmet. Det ærede Medlem fra Verninge sagde omtrent saaledes, at selvfølgelig skal der først og fremmest tages Hensyn til Befolkningens Interesser og Arbejdernes Fremme og ikke til, om enkelte Mennesker kan faa en Stilling indenfor Staten som tilsynsførende og der- ved tjene nogle Penge.

Jeg fremdrog i Fjor navnlig, at Statsbaneledelsen vist ikke rigtig var opmærksom paa, hvad den skyldte Befolkningen. Vi fik forelagt et Lovforslag om Styrelsen af Statsbanerne. Der knyttedes dertil forskellige Bemærkninger med Hensyn til Arbejdsmetoden indenfor den højeste Ledelse af vore Statsbaner, og det hævdedes blandt andet, at Ledelsen af Anlæg af nye Statsbaner ikke ved Loven af 1903 henlagdes til Generaldirektøren, men det bestemtes i Lovens § 1, at Ministeren kunde overdrage Ledelsen til den. Saadan Overdragelse fandt siden Sted og skete da saaledes, at nogle Anlægssager henlagdes til Generaldirektøren, andre til Direktøren for Baneafdelingen. Men Sandheden er dog, at Ansvar for, at disse Anlæg fremmes, ligger hos den samlede Generaldirektion. Hvad enten nu Anlægget af den særlige Bane, jeg har gjort mig til Talsmand for,

den midtsjællandske, sorterer under Generaldirektøren eller en anden, er Forholdet dog det, at den samlede Generaldirektion bærer Ansvar for, at Arbejdet ikke fremmes. Der er noget nedslaaende for Befolkningen i, at vi skal staa her Aar efter Aar og tale om Nødvendigheden af at fremme disse Anlæg, og under de nuværende ekstraordinære Forhold er alle Partier enige om kraftigt at opfordre den nuværende Regering til at sætte, om jeg maa tillade mig at bruge det Udtryk, Generaldirektionen Stolen for Døren. Det forekommer mig, at der nu bør tages fat, og at de Bevillinger, hvormed det netop var Hensigten at modvirke den truende Arbejdsløshed, bør anvendes. Jeg vil derfor meget indtrængende henstille til Ministeren, at han nu tager fat paa det forberedende Arbejde til Anlægget af den midtsjællandske Bane. At der i den midtsjællandske Befolkning er et levende Ønske om nu at faa Loven af 1908 ført ud i Livet, fik Ministeren et stærkt Indtryk af, da Repræsentanter for samtlige Kommuner fra Hillerød ned til Næstved mødte hos ham og indtrængende bad ham føre denne Sag frem. Ministeren lovede, at det skulde ske ved, at de Penge, der blev bevilget til Nyanlægs Fremme, kom til Anvendelse, men det er hidtil ikke sket.

Det blev af det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) forleden fremdraget, hvorledes man arbejdede ovenved Funder—Bramminge-Banen. Da Krigen mellem Tyskland og England udbrød, var der fastsat et Vandsyn derovre, det aflystes uden videre, og de vedkommende rejste sporenstregts til København, fordi de var bange for ellers ikke at kunne komme herover. Det var nu sin Sag, at man var saa bange for ikke at kunne slippe tilbage til Hovedstaden — det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, Temperamentet kan være forskelligt ved en saadan Lejlighed —, men det var sandelig ikke nødvendigt, at der skulde gaa omtrent 2 Maaneder, inden dette Vandsyn derefter blev holdt. Det kunde dog nok have været indkaldt ret hurtigt derefter. Paa den Maade sinkes Arbejdet.

Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister, at han overfor Rigsdagen skaffer Oplysning om, hvad Tilsynet med de forskellige Arbejder koster. Det vilde være interessant for Rigsdagens Medlemmer at faa at vide, hvor mange Penge der er gaaet til Tilsyn ved Opførelse af Københavns Personbanegaard. Det er ikke nogen særlig Anke mod den nuværende Minister, det gælder Centraladministrationen